

Åbning, Claydies, den 5. marts 2020

Kære Tine og Karen, - Kære Claydies,

I spurgte om jeg ville holde en åbningstale, og tilføjede, at: Det er selvfølgelig helt ok hvis du ikke lige har lyst til at sige noget. Men det har jeg. Fordi jeg synes, at det er godt vi har Claydies!

For syv år siden lavede I her i Officinet en stor anlagt udstilling med titlen: 'This Is Not A Joke'. Jeg erhvervede mig to genstande fra udstillingen. Denne keramikblomst som også kan sprøjte med vand. Og denne pruttepude, som desværre ikke længere kan 'prutte' og give lyd fra sig. Det kan I heldigvis stadigvæk, og gør det endnu engang på absolut 'Claydiesk' vis. Nærværende udstilling, '#Claydiesselfies', markerer jeres 20-års jubilæum som makkerparret Claydies og jeg beundrer jeres vedholdende lyst og evne til: At 'sætte i scene'. Fremføre et værk. Og 'dele vandene'.

Med idébaseret og konceptuelt kunsthåndværk, har I om nogen været foregangskvinder i at forny dansk kunsthåndværk og design. Hvis man googler konceptuelt kunsthåndværk dukker I op som de allerførste. Og når jeg siger I var med til at forny kunsthåndværket, så er det fordi, at kunsthåndværket for 20 år siden havde lidt trange kår som selvstændig kunstart og fag i en moderne verden. Men med kompromisløst konceptuelt kunsthåndværk skabte I nye udtryksmuligheder og bragte usete potentialer frem i lyset, og medvirkende til, at bringe kunsthåndværket ind i det nye årtusinde, som en ny selvbevidst og reetableret kunstart. I var med til at åbne øjnene for en ny generation, og for at kunsthåndværket kunne bruges aktivistisk og iscenesættende. Med frisureskåle dansede I ind i det nye årtusinde både her i Danmark og ude i verden. Nøgne, og med bind for øjnene, modellerede I hele komplette kaffestel i porcelæn. Som rene koncepter og som alt andet en 'True Feelings'. Og jeg tror, at det har betydet mere godt for kunsthåndværket generelt end den enkelte frisureskål og den enkelte flødekande kan forklare. Hver for sig, og sammen, har I fået kunstneriske anerkendelser og haft folkelige succeser, - og vel også kommercielle -, uden at I på nogen måde har ladet jer fastholde i, eller leflet for den gode smag. Til den gode smag er I for grænsesøgende og utilpassede. Og det er naturligvis ikke helt omkostningsfrit!

Nu det er syv år siden I sidst udstillede her, og nu jeg nævnte det med at 'dele vandene', får det mig til at tænke på Det Gamle Testaments beretning om Faraos drøm om de syv fede køer, som stiger op af Nilen og som efterfølges af syv magre køer, som æder de syv fede. Farao går til Josef, der tyder drømmen, som værende et tegn på, at syv fede år efterfølges af syv magre år. Og når de magre køer æder de fede køer, så er det samtidig et rådgivende tegn, om at lægge til side fra de fede år til de magre år. Nu lyder det måske lidt for gammel testamenteligt og snusfornuftig i forhold til Claydies's alt andet end snusfornuftige handlinger. Så undskyld, men jeg tror, at også I, Claydies, gennem jeres 20-årige samarbejde kender til både fede og mere magre år. Derfor skal I forstå min

lille 'kringle', som et stort kompliment og imponerethed over, i hvor høj grad I har kunnet holde 'skruen i vandet' og være tro mod hinanden og jeres fælles ideer.

For godt et år siden, da Designmuseum Danmark indviede sin nye plads her ved siden af, var I sammen med andre betydelige nutidige kunsthåndværkere og designere (Astrid Krogh, Jens Martin Skibsted, Kasper Kjeldgaard og Margrethe Odgaard) inviteret til, på 'Sharing Design', at udstille i én af de nye store udendørsmontrer, og dermed at byde velkommen til Designmuseet. I valgte at parafrasere over udvalgte klassiske keramikgenstande fra museets samling, og modellere og forstørre og accentuere disse, og udstille det samlet som et stort stilleben på et violet klæde. Her demonstrerede I, at jeres konceptuelle og idébaserede tilgang ikke er flygtig og overfladisk, men, rummer et efterliv med værker af blivende og selvstændige kvaliteter. Det blev et, på samme tid, både underspillet og dragende bidrag til museets nye indgang.

Og nu står vi så her til åbningen af endnu en Claydies satsning. '#Claydiesselfies' hvor I adresserer jeres keramiske objekter mod selfiekulturen, Instagram og de sociale medier. Og er der noget, som jeg ikke skal gøre mig klog på, så er det det. Kun lidt. Og det vender jeg til bage til!

Som gammel keramikker bliver jeg først af alt helt opløftet over at se hvor meget leret og keramikken kan bruges til. Og transformeres til. Hvad enten det er den dybblå plisserede kjolevase, den 'strikkede' sweatervase, den maskuline netundertrøje eller de mindst lige så maskuline tekander, så er det vildt godt lavet. Ja, næsten helt håndværksekvilibrisk. Imidlertid er det vigtigt at huske og forstå, at ideen og tanken altid kommer først. Og kun derfor er tingene også. Og det er I meget bevidste om, og i jeres kunstneriske arbejde og opsætninger, får ideen og konceptet altid lov til at spille hovedrollen. Her giver I jer ikke. Og derfor er I Danmarks betydeligste og mest konsekvente konceptuelle keramikere.

Jeg tror der vil blive taget rigtig mange 'selfies', og håber de vil blive 'posted' og få rigtig mange 'likes'. Jeg vil dog allerede nu, på min helt egen enfoldige måde, berolige jer og kreditere jer, med at sige: At I jo i virkeligheden kom før både selfiestangen og Instagram. I har nemlig altid været bevidste om at udstille jer selv, iscenesætte jer selv, investere jer selv. Ikke at forveksle med narcissisme eller for selv at blive set. Men som nødvendige handlinger, for at udtrykke det mest presserende og ægte I kunne finde på at give til os andre. Og det tror jeg på. Og det tager jeg gerne imod.

Kære Tine og Karen. Kære Danske Kunsthåndværkere og Designere. Og ærede Publikum.

Det er vildt godt, at vi har Claydies!

